

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 649

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 8 august 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 370 din 30 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă în interpretarea dată prin Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii	2–6	518. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale	12–14
Decizia nr. 390 din 6 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (2) și (3) din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali	6–9	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
8. — Ordonanță pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 29/2015 privind gestionarea și utilizarea fondurilor externe nerambursabile și a cofinanțării publice naționale, pentru obiectivul „Cooperare teritorială europeană”, în perioada 2014—2020	10–11	1.033. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru închiderea vechilor evidențe de cadastru și publicitate imobiliară, cu privire la imobilele situate în sectoarele cadastrale nr. 1, 2 și 3 din unitatea administrativ-teritorială Gura Șuții, județul Alba	14
		1.089. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru abrogarea Ordinului directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 280/2017 privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în unitatea administrativ-teritorială Belciugatele, județul Călărași	15
		2.326. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind declarațiile fiscale care se transmit obligatoriu prin mijloace electronice sau prin sisteme electronice de transmitere la distanță	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 370

din 30 mai 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă în interpretarea dată prin Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — completul Competent să judece recursul în interesul legii

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioana Suciuc în Dosarul nr. 34.300/300/2013 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 198D/2016.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 25 aprilie 2017, în prezența apărătorului ales al autoarei excepției de neconstituționalitate, doamna avocat Laura Cosma din Baroul București, cu delegație depusă la dosar, și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a amânat pronunțarea asupra cauzei pentru data de 9 mai 2017, dată la care, constatând că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, în temeiul art. 57 din Legea nr. 47/1992 și al art. 56 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, a amânat pronunțarea asupra cauzei pentru data de 30 mai 2017, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 18 ianuarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 34.300/300/2013, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ioana Suciuc într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei sentințe civile prin care a fost respinsă ca inadmisibilă cererea privind constatarea dobândirii unui drept de proprietate prin uzucapiune.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, sunt neconstituționale prin raportare la prevederile constituționale ale art. 61 alin. (1), art. 16 și art. 21. În acest sens, arată că, prin interpretarea dată art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă prin Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție a legiferat, transformând

sintagma „*oricăror cereri de înscriere*” din cuprinsul art. 1.050 din Codul de procedură civilă în „*numai acelor cereri care se referă la posesii începute ulterior intrării în vigoare a Codului civil.*” Or, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție, Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești și nu poate, în exercitarea acestui rol, să modifice legile în vigoare, atribut care revine Parlamentului, în calitatea sa de unică autoritate legiuitoare a țării, potrivit art. 61 alin. (1) din Constituție.

5. În continuare, se apreciază că interpretarea dată de instanța supremă dispozițiilor legale criticate contravine principiului egalității cetățenilor în fața legii, deoarece creează beneficii diferite pentru persoanele aflate în situații asemănătoare. Astfel, instanțele vor trebui să aplice în mod diferit legea în privința cererilor care, deși sunt introduse ulterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă și ar trebui soluționate potrivit aceluiași norme procedurale, aparțin persoanelor ale căror posesii au început înainte și, respectiv, după intrarea în vigoare a noului Cod civil. În acest fel, persoanelor ale căror posesii sunt începute ulterior intrării în vigoare a noului Cod civil le sunt deschise proceduri în accesibile, față de cele ale căror posesii sunt începute anterior, fără, însă, ca aceste persoane să se afle în situații diferite.

6. Așadar, se apreciază că procedura reglementată de dispozițiile legale criticate trebuie să se aplice unitar, fără distincții, tuturor cererilor de înscriere a drepturilor dobândite în temeiul uzucapiunii, indiferent dacă aceasta a început sub incidența Codului civil vechi sau a Codului civil nou.

7. Se mai arată că, potrivit motivării Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 19 din 5 octombrie 2015, persoanele ale căror posesii au început anterior intrării în vigoare a noului Cod civil pot uza de normele generale cuprinse în art. 35 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „*Cel care are interes poate să ceară constatarea existenței sau inexistenței unui drept. Cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului pe orice altă cale prevăzută de lege*”. Or, nu există nicio rațiune pentru care unei categorii de persoane îi este deschisă o procedură specială, fiind interzisă recurgerea la procedura generală, potrivit art. 35 teza a doua din Codul de procedură civilă, iar altei categorii de persoane îi este deschisă doar procedura generală, neputând apela la procedura specială, prin acest mod de soluționare a cererilor fiind încălcat și accesul liber la justiție.

8. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă**, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale referitoare la efectul deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție asupra cererilor de recurs în interesul legii (spre exemplu Decizia nr. 928 din 16 septembrie 2008 sau Decizia nr. 360 din 25 martie 2010), că susținerile autoarei excepției de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 61 din Constituție sunt neîntemeiate.

11. În continuare, arată că Înalta Curte de Casație și Justiție, admițând recursul în interesul legii, a statuat, prin Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015 (ulterior publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 225 din 2 aprilie 2015 — la care instanța supremă face referire, și anterior publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 604 din 6 octombrie 2015 — prin care instanța constituțională a confirmat cele reținute în Decizia nr. 225 din 2 aprilie 2015 și a mai reținut că dispozițiile legale criticate nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii civile), că, în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 56, art. 76 și art. 82 din Legea nr. 71/2011, procedura specială reglementată de dispozițiile art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă nu este aplicabilă în privința posesiilor începute anterior intrării în vigoare a noului Cod civil. Mai mult, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a reținut, în considerentele Deciziei nr. 19 din 5 octombrie 2015, că aspectele reținute în Decizia Curții Constituționale nr. 225 din 2 aprilie 2015 referitoare la incidența procedurii de înscriere a dreptului de proprietate dobândit în temeiul uzucapiunii, prevăzută la art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă, și în cazul posesiilor începute anterior intrării în vigoare a noului Cod civil, sunt de natură să creeze în practică situații de aplicare neuniformă și secvențială a legii, lăsând la latitudinea fiecărui judecător posibilitatea de a aprecia dacă aplică sau nu o anumită dispoziție din procedura specială.

12. Guvernul reiterează cele reținute de instanța supremă, care a avut în vedere că procedura specială reglementată de art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă nu poate fi aplicată trunchiat, în sensul că instanța de judecată, în soluționarea unei cereri întemeiate pe aceste dispoziții procedurale, nu poate să aleagă între a aplica sau nu o anumită normă și nu poate atribui hotărârii pronunțate un alt efect decât cel pe care legea îl prevede în mod expres. Fiecare regim juridic de reglementare a uzucapiunii are propria sa logică, iar legiuitorul nu poate distruge această logică, amestecând diverse reguli din diferite legi succesive. De asemenea, instanța nu se poate substitui legiuitorului și să creeze un nou regim juridic ad-hoc (*lex tertia*), deoarece s-ar ajunge la consecința inadmisibilă ca organul judiciar să exercite un atribut care nu îi revine, intrând în sfera de competență a legislativului.

13. Așadar, Guvernul opinează, în raport cu rațiunile înveredate de instanța supremă, că susținerea autoarei excepției de neconstituționalitate privitoare la afectarea normelor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi și principiul separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale apare ca fiind neîntemeiată.

14. În subsidiar, opinează că limitarea domeniului de aplicare a procedurii speciale reglementate de art. 1.050 și următoarele din Codul de procedură civilă la cererile de înscriere în cartea funciară a drepturilor reale imobiliare dobândite în temeiul uzucapiunii ca urmare a posesiilor începute după intrarea în vigoare a noului Cod civil (soluție rezultând din interpretarea *per a contrario* a dispozitivului Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 19 din 5 octombrie 2015) constituie o chestiune de interpretare și aplicare a normelor juridice în cauză, despre care se poate afirma că excedează controlului de constituționalitate.

15. **Avocatul Poporului** precizează că își menține punctul de vedere anterior exprimat, în sensul constituționalității dispozițiilor legale criticate, și care a fost reținut în Decizia nr. 604 din 6 octombrie 2015.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, potrivit încheierii de sesizare și motivării autoarei excepției, îl reprezintă dispozițiile art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă în interpretarea dată prin Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii. Dispozițiile legale criticate sunt cuprinse în cartea a VI-a — *Proceduri speciale*, titlul XII — *Procedura privitoare la înscrierea drepturilor dobândite în temeiul uzucapiunii* din Codul de procedură civilă, respectiv art. 1.050 — *Domeniul de aplicare*, art. 1.051 — *Instanța competentă. Cuprinsul cererii*, art. 1.052 — *Procedura de judecată. Căi de atac și art. 1.053 — Înscrierea în cartea funciară a dreptului uzucapat*.

19. În legătură cu art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă, Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța și Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava au investit Înalta Curte de Casație și Justiție cu examinarea unui recurs în interesul legii cu privire la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă raportat la prevederile art. 56, 76 și 82 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, cu referire la aplicabilitatea procedurii speciale de înscriere a drepturilor dobândite în temeiul uzucapiunii, în cazul prescripțiilor achizitive începute și eventual împlinite înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil.

20. Prin Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015 privind examinarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 7 ianuarie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii exercitat de Colegiul de Conducere al Curții de Apel Constanța și Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava și, în consecință, a decis următoarele: „*În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă și art. 56, art. 76 și art. 82 din Legea nr. 71/2011 stabilește că procedura specială reglementată de prevederile art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă nu este aplicabilă în privința posesiilor începute anterior intrării în vigoare a Codului civil.*”

21. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 privind statul român, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că are obligația de a interveni, ori de câte ori este sesizată, în cazul în care un text legal poate genera interpretări de natură a aduce atingere prevederilor constituționale (Decizia

nr. 1.092 din 18 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 31 ianuarie 2013, și Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014), obligație valabilă și în ipoteza în care Înalta Curte de Casație și Justiție, în realizarea atribuțiilor constituționale prevăzute de art. 126 alin. (3) din Legea fundamentală, a pronunțat o decizie pentru interpretarea și aplicarea unitară a legii, fie într-un recurs în interesul legii, fie într-o sesizare privind pronunțarea unei hotărâri prealabile asupra unei chestiuni de drept, deoarece „În interpretarea legii, instanțele judecătorești, între care și Înalta Curte de Casație și Justiție, trebuie să respecte cadrul constituțional, iar sancționarea depășirii/încălțării acestuia revine în exclusivitate Curții Constituționale” (Decizia nr. 854 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 21 septembrie 2011, și Decizia nr. 265 din 6 mai 2014).

23. În continuare, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 276 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016), în determinarea conținutului normativ al noimei supuse controlului de constituționalitate, trebuie să țină seama de modul în care aceasta este interpretată în practica judiciară. Interpretarea legilor este operațiunea rațională, indispensabilă în procesul aplicării și respectării acestora, având ca scop clarificarea înțelesului normelor juridice sau a câmpului lor de aplicare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.560 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 139 din 24 februarie 2011), iar, în procesul de soluționare a cauzelor cu care au fost investite, această operațiune este realizată de instanțele judecătorești, în mod necesar, prin recurgerea la metodele interpretative. Interpretarea astfel realizată indică instanței constituționale înțelesul noimei juridice supuse controlului de constituționalitate, obiectivizându-i și circumscriind-i conținutul normativ. Competența Curții Constituționale este angajată atunci când norma supusă controlului de constituționalitate este interpretată, în mod continuu, printr-o practică judiciară constantă, prin hotărâri prealabile și prin hotărâri pronunțate în recursuri în interesul legii sau atunci când există o practică divergentă și continuă, fără a fi izolată, în care una dintre interpretările date noimei în cauză este contrară exigențelor Constituției.

24. Raportat la cauza de față, Curtea reține că, prin Decizia nr. 225 din 2 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 405 din 9 iunie 2015, și Decizia nr. 604 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 854 din 17 noiembrie 2015, a constatat constituționalitatea dispozițiilor art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă, dispoziții care, într-o practică judiciară divergentă, erau considerate ca fiind aplicabile din punct de vedere procedural cu privire la uzucapiunile care au fost începute anterior intrării în vigoare a Codului civil, fără a se aduce în discuție, în vreun fel sau altul, prin această jurisprudență, aplicarea noului Cod civil cu privire la uzucapiunile începute anterior intrării în vigoare a acestuia. Prin urmare, divergența jurisprudențială viza normele de procedură aplicabile uzucapiunilor începute anterior intrării în vigoare a Codului civil. Din moment ce divergența jurisprudențială nu purta asupra acestui aspect, respectiv normele de drept material care guvernează prescripția achizitivă, care ar fi pus în discuție respectarea art. 15 alin. (2) din Constituție, faptul că unele instanțe considerau că în situația respectivă este aplicabilă procedura de la art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă sau acțiunea în constatare nu ridică niciun fel de probleme de constituționalitate.

25. Curtea a mai reținut că dispozițiile legale criticate din Codul de procedură civilă, în interpretarea reținută la paragraful 24, nu încalcă nici art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât nu conțin în sine nicio dispoziție cu caracter retroactiv, textul urmând a-și găsi aplicarea de la data intrării în vigoare a legii.

26. Așadar, Curtea, prin deciziile amintite, a analizat constituționalitatea dispozițiilor din Codul de procedură civilă, fără ca, prin aceasta, să se poată limita atributul constituțional al instanței supreme de a se pronunța cu privire la interpretarea și aplicarea unitară a legii.

27. În aceste condiții, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a pronunțat Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015 prin care a admis recursul în interesul legii și, în consecință, a decis următoarele: „În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă și art. 56, art. 76 și art. 82 din Legea nr. 71/2011 stabilește că procedura specială reglementată de prevederile art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă nu este aplicabilă în privința posesiilor începute anterior intrării în vigoare a Codului civil.”

28. Cu privire la această interpretare dată de Înalta Curte de Casație și Justiție se aplică aceiași parametri de constituționalitate. Curtea constată că, în jurisprudența sa referitoare la principiul neretroactivității legilor, a reținut că o lege devine obligatorie numai după publicarea ei în Monitorul Oficial al României, Partea I, ea rămânând în vigoare până la apariția unei alte legi care o abrogă în mod explicit sau implicit. Potrivit acestui principiu constituțional, ori de câte ori o lege nouă modifică starea legală anterioară cu privire la anumite raporturi, toate efectele susceptibile a se produce din raportul anterior, dacă s-au realizat înainte de intrarea în vigoare a noii legi, nu mai pot fi modificate ca urmare a adoptării acestei legi, care trebuie să respecte suveranitatea legii anterioare. A decide că, prin dispozițiile sale, legea nouă ar putea desființa sau modifica situații juridice anterioare, existente ca o consecință a actelor normative care nu mai sunt în vigoare, ar însemna să se încalce principiul constituțional al neretroactivității legii civile. Însă legea nouă este aplicabilă de îndată tuturor situațiilor care se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și tuturor efectelor produse de situațiile juridice formate după abrogarea legii vechi.

29. În ceea ce privește determinarea situațiilor juridice care rămân supuse vechii reglementări, precum și a celor care vor fi guvernate de noua reglementare, aceasta reprezintă o chestiune de aplicare în timp a legii, de competența exclusivă a instanțelor judecătorești. Având în vedere scopul instituției recursului în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție are competența de a da o anumită interpretare pentru unificarea diferențelor de aplicare a aceluiași text de lege de către instanțele inferioare.

30. Așadar, prin Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a stabilit, practic, aplicarea normelor procedurale în funcție de reglementarea de drept material în cauză, sens în care a reținut că, în cazul în care posesia a început anterior intrării în vigoare a Codului civil, iar acțiunea este introdusă după intrarea în vigoare a Codului de procedură civilă, sub aspect material, sunt aplicabile normele de drept în vigoare la data începerii posesiei, iar, sub aspect procedural, se aplică dispozițiile generale și cele vizând procedura contencioasă din Codul de procedură civilă.

31. Prin urmare, Curtea constată că art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul

În interesul legii, prin Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015, nu încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2).

32. Pronunțându-se asupra unui recurs în interesul legii, instanța supremă contribuie la asigurarea supremației Constituției și a legilor, prin interpretarea și aplicarea unitară a acestora pe întreg teritoriul țării, fapt de natură să concretizeze un alt principiu fundamental, prevăzut în art. 16 din Constituție, privind egalitatea în drepturi a cetățenilor. De aceea, este inadmisibil ca persoane aflate în situații juridice egale să fie supuse unor reglementări legale diferite.

33. De asemenea, Curtea, în jurisprudența sa, a considerat că „Asigurarea caracterului unitar al practicii judiciare este impusă și de principiul constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, deci inclusiv a autorităților judecătorești, deoarece acest principiu ar fi grav afectat dacă în aplicarea uneia și a aceleiași legi soluțiile instanțelor judecătorești ar fi diferite și chiar contradictorii” (a se vedea, în acest, Decizia nr. 1.014 din 8 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 29 ianuarie 2007).

34. Totodată, nici principiul accesului liber la justiție nu este încălcat prin interpretarea promovată de Înalta Curte de Casație și Justiție, întrucât cetățenii pot uza de procedura în constatare reglementată de art. 35 din Codul de procedură civilă sau de procedura specială reglementată de dispozițiile legale criticate.

35. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că accesul liber la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se desfășurează și că este de competența exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești. Astfel, judecătorul spune dreptul pentru soluționarea unui litigiu, dar numai în formele și în condițiile procedurale instituite de lege, astfel încât legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul accesului liber la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și modalitățile instituite de lege. De asemenea, Curtea a mai reținut că, în instituirea regulilor de acces al justițiabililor la justiție, legiuitorul este ținut de respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

36. Având în vedere cele anterior expuse, Curtea, cu privire la critica de neconstituționalitate formulată prin raportare la art. 61 din Constituție, reține că Înalta Curte de Casație și Justiție are, printre altele, competența, conferită de art. 514 din Codul de procedură civilă și de art. 18 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, de a asigura aplicarea corectă și unitară a legilor de către toate instanțele. Pentru realizarea acestei competențe, Înalta Curte de Casație și Justiție se pronunță asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești, dezlegarea dată de instanța supremă problemelor de drept fiind obligatorie pentru instanțe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I. Legiuitorul, având în vedere poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în sistemul instanțelor judecătorești, precum și rolul său prevăzut în art. 514 din Codul de procedură civilă, a instituit obligativitatea interpretării date de aceasta, în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești a unui text de lege, fără ca, astfel, instanța supremă să se substituie Parlamentului, unica putere legiuitoare în stat.

37. În continuare, Curtea reține că, având ca obiect promovarea unei corecte interpretări a normelor juridice în vigoare, iar nu elaborarea unor noi norme, nu se poate considera că decizia pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în prezenta cauză ar reprezenta o atribuție care vizează domeniul legiferării, situație în care prevederile art. 61 din Constituție ar fi încălcate. Din contră, Înalta Curte de Casație și Justiție, analizând reglementările incidente în materia uzucapiunii, efectele hotărârilor pronunțate, precum și propria sa jurisprudență, a dat eficiență normelor legale criticate. Prin decizia pronunțată în soluționarea recursului în interesul legii, a realizat interpretarea normelor legale criticate, aceasta fiind conformă prevederilor art. 61, precum și art. 1 alin. (3)—(5) din Constituție, dând expresie îndatoririi fundamentale înscrise în alin. (5) al acestui text, potrivit căruia „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”.

38. În concluzie, Curtea reține că Înalta Curte de Casație și Justiție s-a plasat în interiorul mecanismului constituțional de interpretare a legii, conferit de art. 126 alin. (3) din Legea fundamentală, pronunțând o decizie de interpretare a normelor legale criticate, având ca efect încetarea divergențelor jurisprudențiale.

39. Ambele interpretări ce puteau fi date normelor criticate se subsumează cadrului constituțional; faptul că, prin recursul în interesul legii soluționat de instanța supremă, s-a îmbrățișat una dintre acestea, în condițiile în care cealaltă a fost constatată ca fiind constituțională, nu înseamnă că decizia pronunțată în soluționarea recursului în interesul legii se poziționează în afara Constituției, ci faptul că, din două soluții interpretative, deopotrivă constituționale, Înalta Curte de Casație și Justiție a ales-o pe cea mai potrivită, ținând cont de principiile generale care stau la baza uzucapiunii. Așadar, atât timp cât cele două interpretări se subsumează cadrului constituțional, Înalta Curte de Casație și Justiție are competența constituțională să opteze, în această marjă a constituționalității ambelor interpretări, pentru cea mai corectă/potrivită soluție.

40. Din punctul de vedere al exigențelor constituționale, interpretările aduse ambelor proceduri sunt deopotrivă constituționale, Înalta Curte de Casație și Justiție, în virtutea prerogativelor sale de unificare a jurisprudenței, fiind liberă să aleagă care dintre cele două soluții jurisprudențiale este mai bine articulată, mai adaptată realităților normative de natură legală, atât timp cât niciuna dintre ele nu ridică probleme de constituționalitate (a se vedea, cu privire la constituționalitatea unor soluții legislative diferite, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 748 din 4 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 1 februarie 2016, paragraful 27).

41. Prin urmare, nu se poate susține că ori de câte ori există divergență jurisprudențială se pun probleme de constituționalitate — soluțiile jurisprudențiale diferite nu presupun *ab initio* că o interpretare este constituțională și alta neconstituțională, din contră, pot exista două sau mai multe interpretări, care nu depășesc cadrul constituțional, încadrându-se în exigențele acestuia. Doar dacă una dintre cele două interpretări jurisprudențiale ar fi fost constatată ca fiind neconstituțională, Înalta Curte de Casație și Justiție nu o putea readuce în fondul activ jurisprudențial și doar atunci s-ar fi adus în discuție încălcarea dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție.

42. Curtea subliniază faptul că, în accepțiunea deciziilor sale, nicicând nu s-a adus în discuție existența sau aplicarea unei *lex tertia* prin amalgamarea cerințelor de ordin substanțial între legile sub imperiul cărora a început să curgă uzucapiunea și Codul civil. Problematika era una strict procedurală, cu privire la legea aplicabilă pentru dobândirea dreptului de proprietate privată prin uzucapiune.

43. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioana Suciuc în Dosarul nr. 34.300/300/2013 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și constată că dispozițiile art. 1.050—1.053 din Codul de procedură civilă în interpretarea dată prin Decizia nr. 19 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 30 mai 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 390

din 6 iunie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (2) și (3) din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (2) și (3) din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată de Clotilde Marie Brigitte Armand în Dosarul nr. 25.597/299/2016 al Judecătorei Sector 1 București și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.159D/2016.

2. La apelul nominal răspunde personal autorul excepției de neconstituționalitate. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistrat-asistent-șef referă asupra faptului că autorul excepției de neconstituționalitate a depus concluzii scrise, prin care solicită admiterea acesteia.

4. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.168D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (2) și (3) din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației

publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată de Nicolae Costinel State în Dosarul nr. 9.107/318/2016 al Judecătorei Târgu Jiu — Secția civilă.

5. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

6. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 1.168D/2016 la Dosarul nr. 1.159D/2016.

7. Partea prezentă, precum și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor.

8. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.168D/2016 la Dosarul nr. 1.159D/2016, care a fost primul înregistrat.

9. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate, care pune concluzii de admitere a acesteia. În acest sens, reiterează motivele care au stat la baza ridicării excepției de neconstituționalitate, astfel cum acestea sunt menționate în concluziile scrise depuse. Totodată, sunt realizate precizări exprese raportate la punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului depuse la dosarul cauzei.

10. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

11. Prin Sentința civilă nr. 10.892 din 14 iunie 2016 și Încheierea nr. 3.205 din 15 iunie 2016, pronunțate în dosarele nr. 25.597/299/2016 și nr. 9.107/318/2016, **Judecătoria Sector 1 București și Judecătoria Târgu Jiu — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 101 alin. (2) și (3) din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali**, excepție ridicată de Clotilde Marie Brigitte Armand și de Nicolae Costinel State în cauze având ca obiect soluționarea contestațiilor formulate împotriva proceselor-verbale privind stabilirea rezultatelor alegerilor și atribuirea mandatului de primar al Sectorului 1 București, respectiv al Municipiului Târgu Jiu.

12. În motivarea excepției de neconstituționalitate, în esență, se arată că este de notorietate că, într-o confruntare electorală, primarul aflat în funcție are prima șansă într-un sistem cu un singur tur de scrutin; din moment ce textele legale criticate reglementează alegerea într-un singur tur de scrutin, rezultă că are loc o discriminare între titularul curent al funcției de primar și ceilalți competitori electorali, întrucât are un anume avantaj/ascendent asupra contracandidaților săi. În susținerea acestei afirmații este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 2 din 30 iunie 1992, prin care s-a constatat constituționalitatea limitării dreptului de a candida a prefecților și subprefecților în alegerile parlamentare în circumscripția în care își exercită funcția sau și-au exercitat-o în ultimele șase luni.

13. Se mai arată că alegerea primarilor prin majoritate relativă, adică într-un singur tur de scrutin, cu excepția balotajului, a fost legiferată prin Legea nr. 129/2011, iar, în expunerea de motive a acesteia, au fost invocate două motive în susținerea soluției unui singur tur de scrutin, și anume: egalitatea de tratament și criza financiară.

14. Cu privire la primul motiv, se apreciază că acesta este unul fals, invocându-se Decizia Curții Constituționale nr. 1.228 din 18 noiembrie 2008. Având în vedere decizia anterioară, autorul excepției de neconstituționalitate concluzionează că modul de alegere a primarului, instituție de rang constituțional, trebuie să respecte riguros exigențele Constituției, fiind necesară reglementarea alegerii sale în două tururi de scrutin, spre deosebire de alte instituții, precum cea a președintelui Consiliului județean, a cărui alegere poate rămâne la latitudinea exclusivă a legiuitorului ordinar, care nu este ținut de prevederile Constituției să o reglementeze într-un fel anume.

15. Cu privire la cel de-al doilea motiv, se arată că motivul conjunctural care justificase soluția legislativă cuprinsă în Legea nr. 129/2011 a devenit caduc. Cu toate acestea, legiuitorul a preluat în noua reglementare aceeași soluție legislativă a alegerii primarilor într-un singur tur de scrutin, fără să ofere nicio explicație cu privire la aceasta.

16. Se apreciază că, prin alegerea primarilor într-un singur tur de scrutin, nu se asigură reprezentativitatea acestora. Se realizează o paralelă între „instituțiile alese de tip individual”, respectiv Președintele României și primarul, punctându-se faptul că primul este ales în două tururi de scrutin, pentru a se asigura reprezentativitatea sa. Faptul că legiuitorul constituțional a lăsat modalitatea de alegere a primarului la nivelul legislației infraconstituționale nu înseamnă că legiuitorul infraconstituțional poate adopta orice soluție în mod discreționar. Se invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 471 din

14 noiembrie 2013, prin care aceasta a stabilit, în materia referendumului, că majoritatea necesară pentru luarea unei decizii nu poate fi stabilită în mod discreționar, iar acest considerent se aplică *mutatis mutandis* în privința alegerii primarilor.

17. Se apreciază că instituția primarului este unul dintre acele organe prin care poporul român își exercită suveranitatea, conform art. 2 din Constituție. Reprezentativitatea acesteia nu poate fi asigurată prin cea mai redusă majoritate posibilă, cea relativă. Se arată că există trei criterii de garantare a reprezentativității, respectiv, cvorum de participare peste 50% (30% în materia referendumului); majoritate de vot simplă în primul tur de scrutin și majoritate simplă în turul al doilea de scrutin, în condițiile în care în primul tur nu s-a obținut o asemenea majoritate de vot. Or, niciunul dintre aceste criterii nu se regăsește în privința modului de alegere a primarului, astfel încât nu se asigură reprezentativitatea acestuia. Se ajunge ca un candidat la această funcție, care nu obține majoritatea simplă, să înfrângă voința majorității, din moment ce majoritatea nu l-a votat.

18. Concluzionând, se apreciază că textul legal criticat favorizează primarii în funcție, impune o ingerință excesivă asupra dreptului la vot, din moment ce, prin efectul său, procesul electoral încetează la momentul primului tur de scrutin și încalcă reprezentativitatea funcției, toate acestea echivalând cu încălcarea art. 2, art. 36 alin. (1) și art. 37 alin. (1) din Constituție.

19. **Judecătoria Sector 1 București** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, se arată că sistemul de alegere a primarului într-un singur tur de scrutin cu votul majorității relative a cetățenilor este lipsit de reprezentativitate. Se deschide calea câștigării alegerilor de către un candidat care nu reprezintă interesele comune ale majorității persoanelor care s-au prezentat la urne.

20. Astfel, în măsura în care o categorie omogenă și majoritară de alegători este pusă în situația de a alege între doi sau mai mulți candidați având un profil asemănător, șansele ca această categorie de alegători de desemneze un primar scad direct proporțional cu numărul unor astfel de candidați înscrși pe listele electorale și, ca un corolar al acestei situații, în ipoteza în care categoriei minoritare de alegători i se oferă posibilitatea de a alege un singur candidat, șansele acestui candidat de a fi ales primar cresc pe măsură ce electoratul majoritar este tot mai divizat. Astfel, voința minoritară va prevala asupra celei majoritare, ceea ce înseamnă că sistemul de alegere reglementat prin norma legală criticată nu are ca efect desemnarea celui mai potrivit și mai reprezentativ candidat, ci a celui al cărui electorat este mai puțin divizat. Prin urmare, se creează premisele ca administrarea unității administrative teritoriale să se realizeze de către un candidat nereprezentativ și în dezacord cu interesele majorității alegătorilor.

21. Având în vedere cele expuse, se apreciază că are loc o încălcare a dreptului de a alege și a celui de a fi ales, în timp ce principiul autonomiei locale este susceptibil a fi încălcat la rândul său. Se mai propun extinderea controlului de constituționalitate cu privire la dispozițiile art. 97 alin. (2) din Legea nr. 67/2004, în redactarea avută după modificarea acesteia prin Legea nr. 129/2011 și până la abrogarea sa prin Legea nr. 115/2015.

22. **Judecătoria Târgu Jiu** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se arată că organizarea alegerilor într-un singur tur de scrutin nu are ca efect afectarea dreptului de a alege, drept ce nu este condiționat de manifestarea acestuia în unul sau în două tururi de scrutin. Nu se îngrădește nici dreptul de a fi ales ca primar de faptul că legiuitorul a stabilit condițiile în care se declară ales un primar,

respectiv candidatul care a întrunit cel mai mare număr de voturi valabil exprimate.

23. Această modalitate de alegere a primarului nu are ca efect lipsirea de reprezentativitate a primarului, ce s-ar constitui implicit într-o încălcare a suveranității, în condițiile în care cetățeanul are libertatea deplină de a-și exprima votul, ceea ce înseamnă că reprezentativitatea constituțională a candidatului cu cel mai mare număr de voturi valabil exprimate este asigurată.

24. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

25. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 61 din 14 ianuarie 2010.

26. **Avocatul Poporului** precizează că își menține punctele de vedere exprimate și reținute în Decizia nr. 246 din 4 mai 2016 și Decizia nr. 292 din 11 mai 2016, potrivit cărora dispozițiile legale sunt constituționale.

27. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, concluziile autorului excepției de neconstituționalitate, precum și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

28. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

29. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 101 alin. (2) și (3) din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 20 mai 2015, având următorul cuprins: „(2) *Este declarat ales primar candidatul care a întrunit cel mai mare număr de voturi valabil exprimate.*

(3) *În caz de balotaj se va organiza un nou tur de scrutin la două săptămâni de la primul tur, la care vor participa doar candidații care se află în această situație.*”

30. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 2 alin. (1) privind suveranitatea, art. 36 alin. (1) privind dreptul de vot, art. 37 alin. (1) privind dreptul de a fi ales și art. 120 alin. (1) privind principiile de bază ale administrației publice locale.

31. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, spre deosebire de situațiile avute în vedere, spre exemplu, prin Decizia nr. 534 din 5 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 866 din 31 octombrie 2016, unde excepția a fost ridicată în etapa acceptării candidaturilor, în prezenta cauză, excepția a fost ridicată în cadrul judecării contestației formulate împotriva procesului-verbal privind centralizarea voturilor, constatarea rezultatului alegerilor și atribuirea mandatului de primar la alegerile locale din 5 iunie 2016. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 este

admisibilă, textul legal având legătură cu soluționarea cauzei. În schimb, art. 101 alin. (3) din lege nu are legătură cu soluționarea cauzei, întrucât în niciunul dintre cele două dosare nu s-a adus în discuție vreo situație de balotaj, drept care această excepție de neconstituționalitate este inadmisibilă și urmează a fi respinsă ca atare în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

32. Curtea reține că este incontestabil faptul că persoanele care conduc unitățile administrativ-teritoriale, alese prin alegeri libere, periodice și corecte, în acord cu cerințele art. 2 alin. (1) din Constituție, sunt exponenții suveranității poporului, exercitată la nivel național sau local. Atât textul art. 2 din Legea fundamentală, cât și art. 16 alin. (3) și art. 37 din aceasta nu impun, însă, sub aspectul modalității de desfășurare a alegerilor, niciun fel de sistem electoral. Esențiale pentru exercitarea suveranității naționale și respectarea valorilor și principiilor statului de drept democratic sunt, sub acest aspect, organizarea și desfășurarea unor alegeri libere, periodice și corecte. Legiuitorul constituant nu a impus în corpul Legii fundamentale un anumit sistem electoral, acesta fiind, potrivit art. 73 alin. (3) lit. a), atributul exclusiv al legiuitorului organic. Astfel, prin lege organică, Parlamentul — organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, potrivit art. 61 alin. (1) din Constituție, își exprimă opțiunea pentru un anumit sistem electoral și îl reglementează.

33. Curtea reține că, prin Decizia nr. 682 din 27 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 11 iulie 2012, a statuat că, în principiu, opțiunea pentru un anume tip de scrutin aparține legiuitorului, soluție care rezultă din dispozițiile art. 62 din Constituție, care obligă la alegerea prin vot a Parlamentului, lăsând legiuitorului posibilitatea de a stabili, prin lege, tipul sistemului electoral, precum și modalitățile concrete de organizare și desfășurare a scrutinului.

34. Prin aceeași decizie s-a observat că în același sens sunt și dispozițiile art. 3 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Spre exemplu, prin hotărârile din 2 martie 1987 și 22 mai 2012, pronunțate în cauzele *Mathieu-Mohin and Clerfayt împotriva Belgiei*, paragraful 52, și, respectiv, *Scoppola împotriva Italiei* (nr. 3), paragrafele 83 și 84, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că dreptul garantat prin art. 3 — *Dreptul la alegeri libere*, cuprins în Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nu este un drept absolut, iar statele au o marjă largă de apreciere în alegerea sistemului electoral și a condițiilor de aplicare a acestuia, fără însă a limita drepturile în discuție atât de mult încât să afecteze esența acestora și să le golească de conținut. Dispozițiile menționate stabilesc obligația statelor contractante de a derula alegeri „libere”, „la intervale rezonabile”, „prin scrutin secret”, „în condiții care să asigure libera exprimare a voinței poporului”, fără a impune introducerea unui sistem determinat de vot, cum ar fi votul proporțional sau cel majoritar, cu unul sau două tururi de scrutin (Hotărârea din 2 martie 1987, pronunțată în Cauza *Mathieu-Mohin și Clerfayt împotriva Belgiei*, paragraful 54, sau Hotărârea din 15 martie 2012, pronunțată în Cauza *Sitaropoulos și Giakoumopoulos împotriva Greciei*, paragraful 68).

35. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut, de asemenea, că există numeroase moduri de a organiza și de a face să funcționeze sistemele electorale, după cum se constată existența unei multitudini de diferențe între statele contractante în această materie, datorate evoluției lor istorice, diversității culturale și de gândire politică, astfel că fiecare stat va „încorpora” aceste elemente în propria viziune despre

democrație (Hotărârea din 6 octombrie 2005, pronunțată în Cauza *Hirst împotriva Regatului Unit*, paragraful 61). Aceeași Curte a mai statuat că, pentru a răspunde scopurilor art. 3, orice sistem electoral are a fi apreciat în funcție de evoluția politică a unui stat, încât detalii inacceptabile în cadrul unui sistem determinat pot să apară ca justificate în altul, cerința esențială rămânând aceea ca sistemul adoptat să îndeplinească, în esență, condițiile asigurării liberei exprimări a voinței poporului în alegerea corpului legislativ (Hotărârea din 2 martie 1987, pronunțată în Cauza *Mathieu-Mohin și Clerfayt împotriva Belgiei*, paragraful 54). Astfel, niciuna dintre condițiile impuse, dacă este cazul, nu trebuie să împiedice libera exprimare a poporului cu privire la alegerea corpului legislativ — cu alte cuvinte, ele trebuie să reflecte sau să nu contracareze preocuparea de a menține integritatea și eficiența unei proceduri electorale ce urmărește să determine voința poporului prin intermediul sufragiului universal (Hotărârea din 8 iulie 2008, pronunțată în Cauza *Yumak și Sadak împotriva Turciei*, paragraful 109). Această alegere, dictată de considerente de ordin istoric și politic care îi sunt proprii, ține în principiu de domeniul de competență exclusivă a statului (Hotărârea din 9 aprilie 2002, pronunțată în Cauza *Podkolzina împotriva Letoniei*, paragraful 34).

36. Desigur că, indiferent de sistemul electoral sau tipul de scrutin pentru care optează legiuitorul, Curtea Constituțională este competentă să se pronunțe dacă sunt respectate, în reglementarea acestora, principiile și dispozițiile Constituției (Decizia nr. 682 din 27 iunie 2012). Reglementarea criticată în prezenta cauză, referitoare la numărul tururilor de scrutin prevăzute pentru alegerea primarilor, nu pune însă în niciun fel în discuție libera exprimare a voinței poporului în alegerea reprezentanților autorităților administrației publice locale și nici dreptul de a fi ales. De altfel, și art. 3 din Primul Protocol adițional protejează dreptul persoanei de a candida în alegeri în condiții

echitabile și democratice, indiferent că persoana a câștigat sau pierdut alegerile (Hotărârea din 20 decembrie 2016, pronunțată în Cauza *Uspaskich împotriva Lituaniei*, paragraful 88).

37. În acest sens, Curtea constată că problema legitimității și reprezentativității autorităților alese constituie un efect al exprimării libertății de voință a electoratului, iar textul de lege criticat nu reglementează condiții cu privire la dreptul de a candida sau limitări în privința acestuia, neputându-se, astfel, reține încălcarea art. 2 alin. (1) din Constituție referitor la suveranitate. Aspectele de fapt relevate, respectiv absenteism electoral sau câștigarea mandatului cu o majoritate mică raportat la numărul persoanelor înscrise în listele electorale permanente, nu pot fi apreciate ca fiind motive de natură să nu asigure reprezentativitatea primarului din moment ce toți cetățenii își pot exprima dreptul de vot, iar cel mai bine clasat candidat în aceste condiții va câștiga competiția electorală.

38. Având în vedere cele de mai sus, Curtea nu poate cenzura opțiunea legiuitorului pentru un sistem sau altul de vot, care au funcționat deopotrivă ulterior intrării în vigoare a Constituției, fără a releva, în sine, încălcarea vreunui drept constituțional. Astfel cum Curtea a mai reținut în jurisprudența sa, „excedează competenței sale cenzurarea opțiunii legiuitorului în favoarea unei soluții legislative sau a alteia, ambele deopotrivă constituționale” (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 748 din 4 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 1 februarie 2016, paragraful 27).

39. De asemenea, Curtea reține că art. 36 alin. (1) din Constituție nu este incident în cauză, textul legal nereglementând dreptul la vot al cetățenilor, iar art. 120 alin. (1) din Constituție nu are, de asemenea, incidență în cauză, aspectele criticate nevizând autonomia locală, ci opțiunea pentru un sistem de scrutin sau altul.

40. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată de Clotilde Marie Brigitte Armand în Dosarul nr. 25.597/299/2016 al Judecătoriai Sector 1 București și de Nicolae Costinel State în Dosarul nr. 9.107/318/2016 al Judecătoriai Târgu Jiu — Secția civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceluiași instanțe judecătorești și constată că dispozițiile art. 101 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriai Sector 1 București și Judecătoriai Târgu Jiu — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****ORDONANȚĂ****pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 29/2015 privind gestionarea și utilizarea fondurilor externe nerambursabile și a cofinanțării publice naționale, pentru obiectivul „Cooperare teritorială europeană”, în perioada 2014—2020**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. III.5 din Legea nr. 161/2017 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Art. I. — Ordonanța Guvernului nr. 29/2015 privind gestionarea și utilizarea fondurilor externe nerambursabile și a cofinanțării publice naționale, pentru obiectivul „Cooperare teritorială europeană”, în perioada 2014—2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 26 august 2015, aprobată cu modificări prin Legea nr. 12/2016, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 10 alineatul (1), partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — (1) Pentru programele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a)—c) și alin. (2) se aplică următoarele prevederi:”.

2. La articolul 10 alineatul (2), partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Pentru programele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. d) și e) și alin. (3) lit. d) se aplică următoarele prevederi:”.

3. La articolul 11, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) La închiderea programului operațional, dobânda pozitivă rămasă neutilizată în urma efectuării operațiunilor prevăzute la alin. (2) va fi atribuită programului operațional în cauză și va fi declarată Comisiei Europene.”

4. La articolul 11, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

„(6) Sumele prevăzute la alin. (5) sunt utilizate de către Autoritatea de management în mod proporțional cu bugetul aferent activităților desfășurate de către beneficiarii lideri/beneficiarii parteneri.”

5. La articolul 16, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) Autoritățile de management ale programelor prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) și alin. (2) sunt autorizate să încheie contracte/decizii de finanțare a căror valoare poate determina depășirea sumelor alocate în euro în cadrul programelor obiectivului «Cooperare teritorială europeană», din fonduri externe nerambursabile și cofinanțare publică, în condițiile agreeate cu statele partenere în program.”

6. La articolul 16, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În scopul utilizării eficiente a fondurilor publice, Ministerul Dezvoltării Regionale, Administrației Publice și Fondurilor Europene, în calitate de Autoritate de management, poate dezangaja, în vederea contractării, fondurile rămase neutilizate în urma atribuirii și/sau finalizării contractelor de achiziție publică aferente contractelor/deciziilor/acordurilor/ordinelor de finanțare, precum și fondurile rezultate din recuperarea sumelor aferente proiectelor implementate necorespunzător, conform contractelor în vigoare.”

7. După articolul 18 se introduc trei noi articole, articolele 18¹—18³, cu următorul cuprins:

„Art. 18¹. — (1) În cazul în care România, în calitate de stat membru pe al cărui teritoriu este situat beneficiarul partener, restituie de la bugetul de stat la bugetul general al Uniunii Europene sume pentru acoperirea fondurilor europene considerate plătite necuvenit ca urmare a constatării, în cadrul

proiectelor, a unor nereguli, altele decât cele constatate prin notele de constatare a neregulilor și de stabilire a corecțiilor financiare, procesele-verbale de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare, procesele-verbale de stabilire a creanțelor bugetare rezultate din aplicarea dobânzilor datorate, aceasta solicită liderilor de proiect/partenerilor din România restituirea sumelor respective. Solicitarea de restituire a sumelor datorate se realizează de către Ministerul Dezvoltării Regionale, Administrației Publice și Fondurilor Europene.

(2) În vederea recuperării sumelor plătite de la bugetul de stat, în condițiile alin. (1), debitorul va fi notificat cu privire la obligația efectuării plății acestor sume. Recuperarea se realizează de către Ministerul Dezvoltării Regionale, Administrației Publice și Fondurilor Europene.

(3) Dacă beneficiarii parteneri din România nu restituie Ministerului Dezvoltării Regionale, Administrației Publice și Fondurilor Europene sumele prevăzute la alin. (2), în termen de 5 zile lucrătoare de la data comunicării notificării, Ministerul Dezvoltării Regionale, Administrației Publice și Fondurilor Europene emite decizii de recuperare a debitului, prin care se individualizează sumele de restituit, în condițiile prevederilor alin. (4) și (5).

(4) În cadrul deciziei de recuperare a debitului aferent fondurilor Uniunii Europene, debitul va fi exprimat atât în euro, cât și în moneda națională, iar conversia se efectuează conform regulilor stabilite în fiecare program.

(5) Decizia de recuperare a debitului constituie titlu de creanță și cuprinde elementele actului administrativ fiscal prevăzute de Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare. În titlul de creanță se indică și contul în care beneficiarul trebuie să efectueze plata.

(6) Debitorii au obligația efectuării plății sumelor stabilite prin decizia de recuperare a debitului, în termen de 30 de zile de la data comunicării acesteia.

(7) Titlul de creanță prevăzut la alin. (5) se comunică debitorului în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data emiterii.

(8) Împotriva titlului de creanță se poate depune contestație, în termen de 45 de zile de la data comunicării acestuia, care se depune la autoritatea publică emitentă.

(9) Introducerea contestației pe calea administrativă nu suspendă executarea titlului de creanță.

(10) Titlul de creanță constituie titlu executoriu la împlinirea termenului prevăzut la alin. (6).

(11) Pentru neachitarea la termen a obligațiilor stabilite prin titlul de creanță, debitorul datorează o dobândă care se calculează prin aplicarea ratei dobânzii datorate, potrivit alin. (15), la soldul rămas de plată al creanței bugetare, începând cu prima zi după expirarea termenului de plată prevăzut de alin. (6), până la data stingerii acestora.

(12) În cazul nerecuperării sumelor stabilite conform prevederilor alin. (2), la expirarea termenului prevăzut la alin. (6), Ministerul Dezvoltării Regionale, Administrației Publice și Fondurilor Europene transmite titlurile executorii, împreună cu

dovada comunicării acestora, organelor fiscale competente din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, care vor efectua procedura de executare silită, precum și procedura de compensare potrivit Legii nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare.

(13) Recuperarea sumelor prevăzute la alin. (2) prin executare silită, în temeiul titlurilor executorii, se efectuează în conturile indicate de organele fiscale competente. Sumele recuperate prin executare silită, precum și sumele stinse prin compensare se virează de îndată de către organele fiscale în conturile indicate în titlul de creanță.

(14) În vederea încasării de la debitor a dobânzii prevăzute la alin. (11), Ministerul Dezvoltării Regionale, Administrației Publice și Fondurilor Europene are obligația de a calcula cuantumul acesteia și de a emite decizia de stabilire a dobânzii, care constituie titlu de creanță. Dispozițiile alin. (5)—(10) și (12) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(15) Rata dobânzii datorate este rata dobânzii de referință a Băncii Naționale a României în vigoare la data comunicării deciziei de recuperare a debitului.

(16) Sumele reprezentând dobânzi datorate pentru neachitarea la termen a obligațiilor prevăzute în titlul de creanță se virează conform prevederilor alin. (5) sau alin. (13), după caz.

Art. 18². — (1) Pentru continuarea asigurării sumelor necesare finanțării programelor Interreg V-A România—Bulgaria și Interreg V-A România—Ungaria, în situația indisponibilității fondurilor externe ca urmare a rambursării parțiale a plăților intermediare de către Comisia Europeană conform art. 130 din Regulamentul (UE) nr. 1.303/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de stabilire a unor dispoziții comune privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune, Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime, precum și de stabilire a unor dispoziții generale privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.083/2006 al Consiliului, Autoritatea de management și Autoritatea națională au obligația asigurării acestor sume din bugetul propriu, proporțional cu bugetul aferent activităților desfășurate de partenerii români, bulgari sau unguri, așa cum sunt acestea prevăzute în contractele de finanțare.

(2) Sumele prevăzute la alin. (1) sunt transferate în euro de către Autoritatea de management către beneficiarii lideri/beneficiarii parteneri români și se regularizează din instrumente structurale primite de la Comisia Europeană, după plata diferenței aferente plăților intermediare în conformitate cu art. 139 din Regulamentul (UE) nr. 1.303/2013.

(3) Regularizarea prevăzută la alin. (2) se realizează de către Autoritatea de management prin virarea echivalentului în lei la bugetul de stat al sumei totale transferate în euro către beneficiarii lideri/beneficiarii parteneri români, la poziții bugetare distincte de venituri pentru sumele provenite din finanțarea

anului curent și pentru sumele provenite din finanțarea anilor precedenți, pe codul de identificare fiscală al Ministerului Dezvoltării Regionale, Administrației Publice și Fondurilor Europene.

(4) Sumele aferente fondurilor externe nerambursabile necesare continuării finanțării proiectelor se transferă de către Autoritatea națională din statul partener într-un cont în euro al Ministerului Dezvoltării Regionale, Administrației Publice și Fondurilor Europene și se plătesc de către Autoritatea de management către beneficiarii lideri/beneficiarii partenerii bulgari și unguri.

(5) Sumele prevăzute la alin. (4) se regularizează de către Autoritatea de management prin virarea sumei în euro, utilizată pentru plata beneficiarilor lideri/beneficiarii parteneri bulgari și unguri, din sumele primite de la Comisia Europeană după plata diferenței aferente plăților intermediare în conformitate cu art. 139 din Regulamentul (UE) nr. 1.303/2013, în contul indicat de Autoritatea națională din statul partener.

Art. 18³. — (1) Pentru continuarea asigurării sumelor necesare finanțării Programului INTERREG IPA de cooperare transfrontalieră România—Serbia, în situația indisponibilității fondurilor externe ca urmare a rambursării parțiale a plăților intermediare de către Comisia Europeană, conform art. 46 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 447/2014 al Comisiei privind normele specifice de punere în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 231/2014 al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a unui instrument de asistență pentru preaderare (IPA II), Autoritatea de management are obligația asigurării acestor sume din bugetul propriu pentru beneficiarii lideri/beneficiarii parteneri români.

(2) Sumele prevăzute la alin. (1) sunt transferate în euro de către Autoritatea de management către beneficiarii lideri/beneficiarii partenerii români și se regularizează din instrumentele structurale primite de la Comisia Europeană, după plata diferenței aferente plăților intermediare.

(3) Regularizarea prevăzută la alin. (2) se realizează de către Autoritatea de management prin virarea echivalentului în lei la bugetul de stat al sumei totale transferate în euro către beneficiarii lideri/beneficiarii parteneri români, la poziții bugetare distincte de venituri pentru sumele provenite din finanțarea anului curent și pentru sumele provenite din finanțarea anilor precedenți, pe codul de identificare fiscală al Ministerului Dezvoltării Regionale, Administrației Publice și Fondurilor Europene.”

Art. II. — Ordonanța Guvernului nr. 29/2015 privind gestionarea și utilizarea fondurilor externe nerambursabile și a cofinanțării publice naționale, pentru obiectivul „Cooperare teritorială europeană”, în perioada 2014—2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 26 august 2015, aprobată cu modificări prin Legea nr. 12/2016, cu modificările și completările aduse prin prezenta ordonanță, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, după aprobarea prin lege a acesteia, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:

p. Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale,
administrației publice și fondurilor europene,

Sirma Caraman,
secretar de stat

Ministrul delegat pentru fonduri europene,
Rovana Plumb

Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

Ministrul afacerilor externe,
Teodor-Viorel Meleşcanu

Ministrul delegat pentru afaceri europene,
Victor Negrescu

București, 4 august 2017.

Nr. 8.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 40 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 18 ianuarie 2017, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 16, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) Numărul total de posturi pentru Ministerul Educației Naționale este de 509, exclusiv demnitarii și posturile aferente cabinetului ministrului.”

2. Anexa nr. 1 se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

3. La anexa nr. 6, la nota de subsol, litera b) va avea următorul cuprins:

„b) Numărul maxim de posturi pentru unitățile din subordinea Ministerului Educației Naționale, finanțate din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, este de 1.333.”

Art. II. — (1) În termen de maximum 120 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Autoritatea de management pentru Programul operațional Capital uman preia activitățile specifice închiderii de program 2007—2013 de la structura din cadrul Centrului Național de Dezvoltare a Învățământului Profesional și Tehnic care asigură îndeplinirea funcției de Organism intermediar pentru Programul operațional sectorial Dezvoltarea resurselor umane 2007—2013.

(2) În termenul prevăzut la alin. (1), structura care îndeplinește funcția de Organism intermediar pentru Programul operațional sectorial Dezvoltarea resurselor umane 2007—2013, din cadrul Centrului Național de Dezvoltare a Învățământului Profesional și Tehnic, se desființează.

Art. III. — Încadrarea în numărul de posturi și în noua structură organizatorică se realizează în termen de minimum 30 de zile și maximum 45 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, prin ordin al ministrului educației naționale, cu respectarea termenelor și procedurilor aplicabile fiecărei categorii de personal.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

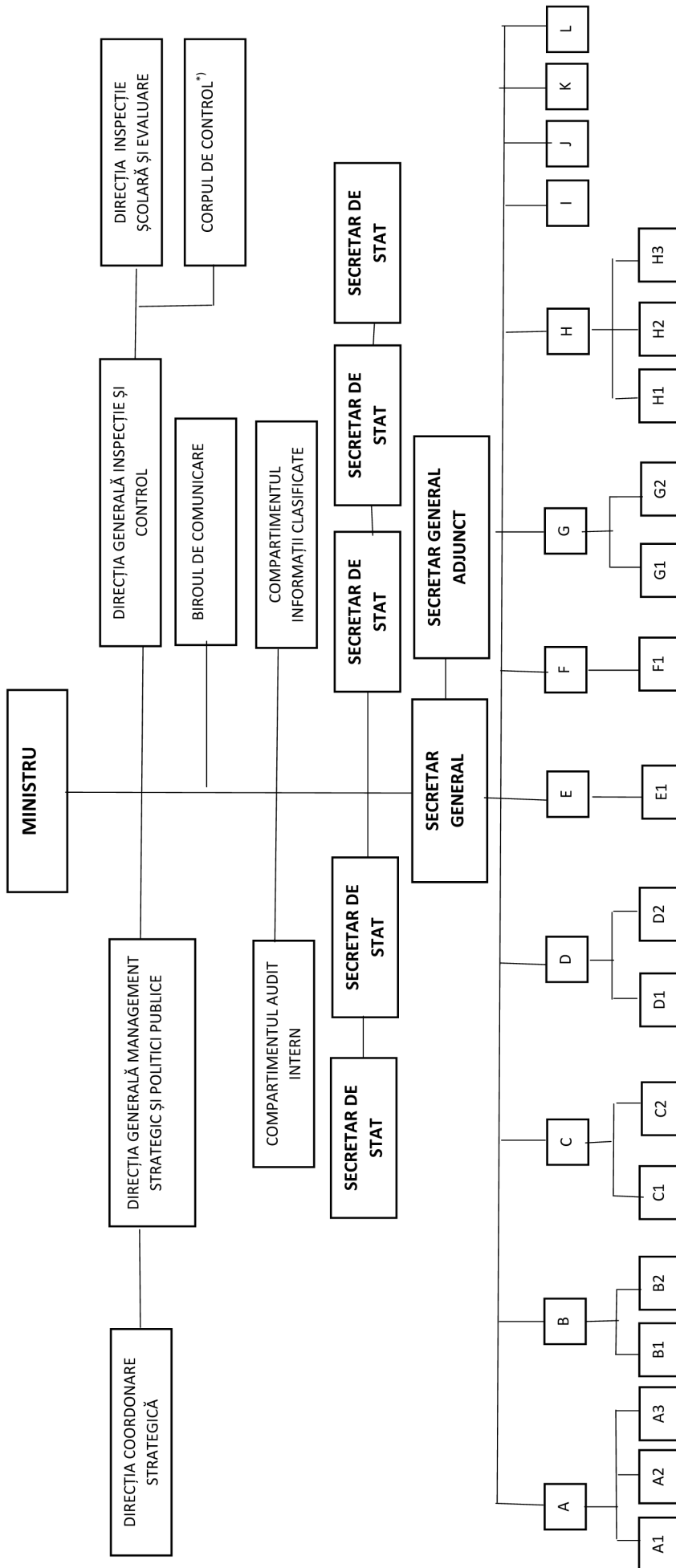
Contrasemnează:

Ministrul educației naționale,
Liviu-Marian Pop

p. Ministrul finanțelor publice,
Daniela Pescaru,
secretar de stat

p. Ministrul muncii și justiției sociale,
Teiu Păunescu,
secretar de stat

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Ministerului Educației Naționale**

1) Anexa este reprodusă în facsimil.

A. DIRECȚIA GENERALĂ ÎNVĂȚĂMÂNT UNIVERSITAR
A1. DIRECȚIA GUVERNANȚA INSTITUȚIILOR DE ÎNVĂȚĂMÂNT SUPERIOR
A2. DIRECȚIA MANAGEMENTUL PROGRAMELOR UNIVERSITARE
A3. CENTRUL NAȚIONAL DE RECUNOAȘTERE ȘI ECHIVALARE A DIPLOMELOR*)
B. DIRECȚIA GENERALĂ EDUCAȚIE TIMPURIE, ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR ȘI GIMNAZIAL
B1. DIRECȚIA EDUCAȚIE TIMPURIE
B2. DIRECȚIA ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR ȘI GIMNAZIAL
C. DIRECȚIA GENERALĂ ÎNVĂȚĂMÂNT SECUNDAR SUPERIOR ȘI EDUCAȚIE PERMANENTĂ
C1. DIRECȚIA ÎNVĂȚĂMÂNT LICEAL ȘI PROFESIONAL
C2. DIRECȚIA ÎNVĂȚARE PE TOT PARCURSUL VIEȚII
D. DIRECȚIA GENERALĂ MINORITĂȚI ȘI RELAȚIA CU PARLAMENTUL
D1. DIRECȚIA MINORITĂȚI
D2. DIRECȚIA RELAȚIA CU PARLAMENTUL ȘI PARTENERII SOCIALI

E. DIRECȚIA GENERALĂ ECONOMICĂ
E1. DIRECȚIA FINANCIAR CONTABILITATE
F. DIRECȚIA GENERALĂ RELAȚII INTERNAȚIONALE ȘI AFACERI EUROPENE
F1. DIRECȚIA AFACERI EUROPENE
G. DIRECȚIA GENERALĂ JURIDIC
G1. DIRECȚIA CONTENCIOS
G2. DIRECȚIA AVIZARE ACTE NORMATIVE ȘI PERSONAL
H. DIRECȚIA GENERALĂ INFRASTRUCTURĂ
H1. DIRECȚIA ADMINISTRATIV ȘI ACHIZIȚII
H2. DIRECȚIA PATRIMONIU ȘI ÎNVESTIȚII
H3. DIRECȚIA TEHNOLOGIA INFORMAȚIEI ȘI COMUNICAȚIEI
I. UNITATEA DE MANAGEMENT AL PROIECTELOR CU FINANȚARE EXTERNĂ**)
J. UNITATEA DE MANAGEMENT AL PROIECTELOR PENTRU MODERNIZAREA REȚELEI ȘCOLARE ȘI UNIVERSITARE**)
K. UNITATEA DE IMPLEMENTARE A PROIECTELOR FINANȚATE DIN FONDURI STRUCTURALE*)
L. OI POCU*)

*) Funcționează la nivel de direcție.

**) Funcționează la nivel de direcție și numărul de posturi nu este cuprins în numărul maxim de posturi aprobat.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

**pentru închiderea vechilor evidențe de cadastru și publicitate imobiliară,
cu privire la imobilele situate în sectoarele cadastrale nr. 1, 2 și 3
din unitatea administrativ-teritorială Gura Șuții, județul Alba**

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (2) lit. p) și art. 15 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se declară închise vechile evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în sectoarele cadastrale nr. 1, 2 și 3 din unitatea administrativ-teritorială Gura Șuții, județul Alba, ca urmare a finalizării lucrărilor sistematice de cadastru și deschiderii noilor cărți funciare.

Art. 2. — (1) De la data deschiderii cărților funciare din oficiu orice alte evidențe de cadastru și publicitate imobiliară se înlocuiesc, pentru sectoarele din unitatea administrativ-teritorială prevăzută la art. 1, cu planul cadastral și noile cărți funciare.

(2) Vechile evidențe se păstrează în arhiva biroului teritorial și pot fi consultate pentru istoric.

(3) Identificarea și numerotarea imobilelor cuprinse în titlurile de proprietate emise în baza legilor fondului funciar sau alte acte de proprietate, planuri și alte evidențe cadastrale și de publicitate imobiliară anterioare realizării cadastrului și deschiderii noilor cărți funciare, pe sectoarele din unitatea administrativ-teritorială prevăzută la art. 1, își pierd valabilitatea.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu Codruț Ștefănescu

București, 26 iulie 2017.
Nr. 1.033.

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

pentru abrogarea Ordinului directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 280/2017 privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în unitatea administrativ-teritorială Belciugatele, județul Călărași

În temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. I. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 280/2017 privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în unitatea administrativ-teritorială

Belciugatele, județul Călărași, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 16 martie 2017.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Ileana Spiroiu

București, 31 iulie 2017.
Nr. 1.089.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

privind declarațiile fiscale care se transmit obligatoriu prin mijloace electronice sau prin sisteme electronice de transmitere la distanță

În temeiul prevederilor art. 103 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Următoarele declarații fiscale se transmit obligatoriu electronic, prin intermediul internetului, pe site-ul Agenției Naționale de Administrare Fiscală:

a) 100 „Declarație privind obligațiile de plată la bugetul de stat”, cod 14.13.01.99/bs;

b) 101 „Declarație privind impozitul pe profit”, cod 14.13.01.04;

c) 120 „Decont privind accizele”, cod 14.13.01.03;

d) 205 „Declarație informativă privind impozitul reținut la sursă, veniturile din jocuri de noroc și câștigurile/pierderile din investiții, pe beneficiari de venit”, cod 14.13.01.13/I;

e) 207 „Declarație informativă privind impozitul reținut la sursă/veniturile scutite, pe beneficiari de venit nerezidenți”, cod 14.13.01.13/v.n;

f) 208 „Declarație informativă privind impozitul pe veniturile din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal”, cod 14.13.01.13/10i;

g) 300 „Decont de taxă pe valoarea adăugată”, cod 14.13.01.02;

h) 301 „Decont special de taxă pe valoarea adăugată”, cod 14.13.01.02/s;

i) 307 „Declarație privind sumele rezultate din ajustarea/corecția ajustărilor/regularizarea taxei pe valoarea adăugată”, cod 14.13.01.02/t.a;

j) 311 „Declarație privind taxa pe valoarea adăugată colectată datorată de către persoanele impozabile al căror cod de înregistrare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată a fost anulat conform art. 316 alin. (11) lit. a)—e), lit. g) sau lit. h) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal”, cod:14.13.01.02/c.a.

k) 390 VIES „Declarație recapitulativă privind livrările/achizițiile/prestările intracomunitare” cod 14.13.01.02/r;

l) 394 „Declarație informativă privind livrările/prestările și achizițiile efectuate pe teritoriul național de persoanele înregistrate în scopuri de TVA” cod 14.13.01.02/f;

m) 710 „Declarație rectificativă”, cod 14.13.01.00/r.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și se aplică începând cu declararea obligațiilor fiscale aferente lunii ianuarie 2018.

Art. 3. — Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcția generală de tehnologia informației, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, direcțiile generale regionale ale finanțelor publice și unitățile fiscale subordonate acestora vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Mirela Călugăreanu

București, 2 august 2017.
Nr. 2.326.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

